

[Lissa Mathiasen]

ser med hensyn til, om dette ikke burde være gjort bedre. For der var rent faktisk et flertal, der inden sommerferien gav udtryk for, at det ikke duede, at det skulle være anderledes. Vi prøvede at lægge op til, ja, vi var endda meget parate til at tage en drøftelse, gerne flere, hvis det var nødvendigt.

Så vil jeg gerne, når jeg nu er heroppe, stille et spørgsmål både til hr. John Vinther og til fru Birthe Rønn Hornbech: Er det virkelig rigtigt, at man mener, at dette er et lovforslag af udelukkende teknisk karakter? Jeg synes faktisk, dette er et lovforslag, som i høj grad handler om retssikkerhed, og som jeg meget nødt vil have beskyldt for at være et lovforslag, der kun er af teknisk karakter.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg skal for en ordens skyld skynde mig at sige, at jeg da meget gerne havde set og meget gerne havde deltaget i et sådant arbejde i sommerens løb, så vi ikke her blot havde fået en gold gentagelse af tidligere ordførertaler.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Til fru Lissa Mathiasen skal jeg bemærke – uden at jeg af den grund skal gentage hele min tale – at jeg ikke sagde, at lovforslaget udelukkende var af teknisk karakter. Jeg sagde, at det er af teknisk karakter mere end noget andet. Men jeg fremhævede faktisk også, at for så vidt angår reglerne om brugeligt pant så vi i dette lovforslag en styrkelse af borgernes retssikkerhed.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det eneste, man kan rose justitsministeren for i disse ulvetider, er hans iver for at spare. For det er jo en besparelse, når man bare genoptrykker noget, som man har brugt én gang. Men det kan være, at den besparelse bliver dyr i den sidste ende, for det er jo noget – og det har ministeren åbenbart glemt – som han fik kasseret godt og grundigt, ikke bare én gang, men faktisk to gange. Vi vendte jo problemstillingen allerede under tvangsauktionsloven i et samråd i Retsudvalget, og dér syntes jeg ministeren klart fik at vide, hvad et flertal her i Folketinget mente om reglerne om brugeligt pant.

Og det blev gentaget, da man førstebehandlede forslaget sidste gang.

Derfor synes jeg som fru Lissa Mathiasen, at det er aldeles uacceptabelt at skulle præsentere ikke alene for dette genbrugsforslag, men også for den konservative ordførers genbrugstale. Det kan man konstatere, hvis man læser fortrykket fra dengang. Hr. John Vinther blev jo allerede den 24. april 1992 bedt om at fortælle os, hvori forbedringerne for skyldneren bestod. Det var hr. John Vinther ikke i stand til den 24. april. Men det kan være, hr. John Vinther har tænkt sig om i mellemtiden, så han er i stand til at præcisere det i dag, for der er ingen af os andre, der kan se, hvori disse forbedringer består.

Jeg synes, det er en skændsel, at man baserer noget så væsentligt som folks bolig på nogle forældede regler, som går tilbage til Chr. V's tid. Og som enhver ved: Foruden at de er forældede, misbruges de i en grad, som man ikke skulle tillade i et retssamfund. Jeg synes, at man simpelt hen skulle fjerne dem. Der er ikke den mindste retssikkerhed, når en ejendom tages som brugeligt pant, og de par småjusteringer, som ministeren kommer med, det er jo kun nogle, man kan opfylde, hvis det er rimeligt, og hvis det er under normale omstændigheder. Man vil stadig væk komme ud for, at en ejendom kan blive taget som brugeligt pant, uden at dommeren har pligt til at påse, at skyldneren er til stede. Dette er uacceptabelt. Man kan end ikke blive sat ud af en lejlighed, uden at det sker efter helt andre regler. Men når det handler om kreditforeninger og andre panthavere, kan de også på dette område gøre fuldstændig, som de vil.

Jeg synes også, det bør nævnes, hvordan man forvalter det pant, man tager. I mange af de sager, hvor en ejendom er taget som brugeligt pant for at sikre afgrøder eller dyr, kommer man bagefter ud for, at afgrøderne er misrøgtet i endnu højere grad, end de ellers ville have været. Ejendommen bliver mindre værd. Hvor mange dyreværns sager er der kommet i kølvandet på dem, der har taget en ejendom som brugeligt pant? Jeg kan oplyse, at vi i Nordjylland havde en hjortefarm, hvor 80 pct. af dyrene måtte skydes, fordi den kreditforening, der havde taget ejendommen som brugeligt pant, hverken gav dem mad eller drikke.